

ET GLIMT AF EVIGHEDEN

En mands møde med livet efter døden.

Ian McCormacks beretning/fortælling

Fortalt af Jenny Sharkey

(Oversat af Amelie Holm)

“Et glimt af evigheden” er en fantastisk og sand historie om en mands møde med døden og livet efter døden. Efter at være blevet stukket af fem havhvepse under et dyk ud for Mauritius' kyst, døde Ian McCormack senere på hospitalet og var klinisk død i mellem 15 til 20 minutter. I den periode oplevede han både Helvede og Himlen og kom derefter tilbage for at fortælle om sin oplevelse. Døden blev en dør til sandt liv og hans beretning forandrer folks liv jorden rundt, da den berører nogle af de dybeste spørgsmål, som vi allesammen stiller på et eller andet tidspunkt.

**Tilegnet vores børn, der er vores stolthed og glæde,
og til alle de børn i verden, der stadig mangler at finde vejen hjem til deres Fader.**

*“Tro på Gud, og tro på mig!
I min faders hus er der mange boliger;
hvis ikke, ville jeg ikke have sagt det.
Jeg går bort for at gøre en plads rede for jer”*

- Jesus

Johannes 14:2

INDHOLD

<i>Forord</i>	3
1. Det store eventyr	5
2. Havhvepsen	10
3. Testen på udholdenhed	16
4. Fadervor.....	22
5. Den endelige forløsning.....	26
6. Mørket.....	30
7. Lyset.....	33
8. Bølger af kærlighed.....	36
9. Døren og beslutningen.....	39
10. Da jeg kom tilbage.....	42
11. At se i et nyt lys.....	45
12. Hvad nu med dig?.....	50
<i>Noter</i>	52

FORORD

Ian McCormacks beretning er dybt rørende og helt enestående. Skønt jeg kender Ians historie opdagede jeg, at jeg ved at læse denne korte bog igen, måtte stille spørgsmål ved det ultimative formål og skæbne for mit liv. Forhåbentlig vil andre læsere føle sig inspireret til at stille de samme spørgsmål.

Som en erfaren almen læge, tvivler jeg overhovedet ikke på, at Ian døde efter adskillige stik fra en havhveps. Havhvepsen er en af de giftigste skabninger i verden. Død forudsaget af havhvepse stik kan opstå inden for fem minutter. Døden indtræffer fordi åndedrættet stopper, hvilket sker på grund af lammelse af åndedrætscentret i hjernen eller ved direkte påvirkning af hjertet, der giver hjerterytmeforstyrrelser og lammelse af hjertemusklen. Patienter der bliver stukket af havhvepsen bliver ofte bevidstløse inden de kommer op af vandet.

Efter min vurdering har Ian McCormack pådraget sig hjertestop, pga. havhvepsens stik. Der er ingen, der var skyld i hans død, da der gik en del tid inden Ian kunne få tilført modgift på hospitalet, hvilket resulterede i en ekstremt dårlig prognose.

Ians vidnesbyrd om Jesus Kristus, Himlen and Helvede er fuldkommen i tråd med Bibelens beskrivelser. Faktisk bør man tjekke alle overnaturlige hændelser med sandheden i Skrifterne, som Bereans gjorde (ApG 17:11)*.

Ian blev senere en ordineret præst i 1991 og har rejst i hele verden, hvor han fortæller om sin oplevelse. Ian har gjort det til sit livs formål, at se så mange mennesker som muligt ende i Himlen fremfor Helvede, hvilket er hans grund til at rejse rundt. Ians motiv er ikke økonomisk.

Efter at have hørt Ian fortælle, var jeg så imponeret, at jeg blev medforfatter af to bøger om nærdødsoplevelser og jeg rejser nu rundt og taler om nærdødsoplevelser selv. Jeg håber oprigtigt at læserne, når de bliver konfronteret med realiteten af Himmelen og Helvede, ikke blot vil gøre alt for selv at sikre deres egen plads i Himlen, men også vil

opfordre andre til at gøre det samme.

Dr. Richard Kent

(Dr. Richard Kent er en pensioneret læge og nu ordineret præst).

Han har været medforfatter på "The Final Frontier", og "Beyond The Final Frontier", der inkluderer 51 nærdødsoplevelser. Læserne kan læse mere om andre nærdødsoplevelser på Dr Richard Kents hjemmeside: www.finalfrontier.org.uk.

* For yderligere bibelsk overensstemmelse se venligst noterne bagerst i bogen.

KAPITEL 1

DET STORE EVENTYR

En vej kan forekomme en mand rigtig

Og dog ende med at føre til døden.

Ordsprogenes Bog 14:12

Det var 1980 og jeg var 24 år gammel, da jeg rejste ud på et eventyr, der skulle komme til at vende op og ned på mit liv. Jeg havde sparet nogle penge op and var ivrig efter at rejse ud og udforske verden. Min bedste ven og jeg besluttede at sælge vores ejendele og begive os ud på en surfer safari, på en “endeløs sommerferie”.

Jeg er født og opvokset på New Zealand, et smukt ørige i Stillehavsregionen. Mine forældre var begge skolelærere og derfor flyttede vi ofte rundt til forskellige landlige egne. Jeg havde to søskende og sammen nød vi mange af de privilegier, som mange af New Zealands børn tager for givet, så som sommerferier ved stranden. Fra jeg var ganske ung elskede jeg havet.

Jeg færdiggjorde en universitetsuddannelse i landbrugsvidenskab på “New Zealand Lincoln University” og arbejdede derefter i to år som landbrugskonsulent for New Zealands bestyrelse for mælkeproduktion. Jeg elskede landbrug. Jeg elskede at arbejde udendørs og brugte så meget tid som muligt på udendørsaktiviteter. De fleste af mine weekender blev brugt på at dykke, surfe, at vandre omkring og med at udøve forskellige sportsgrene.

Efter to års arbejde, fik jeg trangen til at rejse. I New Zealand rejser et fænomenalt stort antal unge over havet før de etablerer en karriere og et familieliv. Det er et fænomen, der har fået udtrykket: ‘The Big O.E.’ (overseas experience) – ‘Den store oversøiske oplevelse’ - at rejse udenlands.

Så jeg tog afsted med mit surfbræt under armen. Først fløj jeg til Sydney i Australien og surfede op af østkysten af Australien til “Surfers Paradise”. Jeg rejste uden ret meget

nok til at vende os mod Gud. Mennesket er af natur meget stolt". Jeg tog til genmæle, "Jeg er ikke sådan en person, jeg er ikke stolt". Men når jeg tænker over det, var jeg meget stolt.

Min mor sagde, "Jeg vil ikke tvinge dig til at tage med i kirke. Men husk en ting. Uanset hvad du gør i livet, uanset hvor du tager hen, ligemeget hvor langt væk fra Gud du tror du er kommet, så husk denne ene ting; hvis du er i knibe, så kald på Gud fra dit hjerte og han vil høre dig. Han vil virkelig høre dig og tilgive dig". Jeg huskede de ord. De sad fast i mit sind. Men jeg besluttede ikke at gå i kirke for ikke at være en hykler, da jeg aldrig havde haft en oplevelse med Gud. Det var stort set kun en religion for mig.

Jeg rejste op gennem Java, Singapore, Tioman Island og ind i Malaysia, og derfra videre til Colombo, Sri Lanka med en hollandsk kvinde, som jeg havde mødt. Da jeg ankom tog jeg op af kysten for at surfe ved Arugum Bugten. Efter en måned med fede bølger var mit visum ved at udløbe, så jeg vendte tilbage til Colombo.

Jeg blev venner med nogle tamiler i Colombo, som bød mig velkommen inden for i deres hjem og familieliv. En dag mens jeg boede hos dem tog vi til den skjulte by Katragarma. Mens jeg var der, havde jeg min første overnaturlige oplevelse. Jeg kiggede på en udskåret afgud og så rent faktisk figuren bevæge sine læber. Jeg blev meget skræmt af den oplevelse og ønskede at forlade stedet hurtigst muligt.

Mens jeg stadig boede hos mine tamilske venner observerede jeg hver dag, hvordan de ofrede mad til en afgudsfigur i deres hjem, elefantguden Ganesh. Nogle dage gav de den tøj på og andre dage badede de den i mælk eller vand. Det var underligt for mig at nogen kunne tro på at en statue af sten kunne være en gud, da nogen tydeligvis havde skåret den ud i hånden. Men da jeg en dag kiggede på statuen følte jeg en ond men kraftfuld tilstedeværelse komme fra den. Det overraskede og intimiderede mig. Da kom jeg til at tænke på ordene, "Du skal ikke have andre guder end mig og du skal ikke tilbede noget udskåret billede eller figur". Straks forstod jeg, at det var et af de ti bud fra Bibelen (Anden Mosebog 20:4-5) og jeg begyndte at reflektere over det, som jeg havde hørt i søndagsskolen.

På en måde var jeg på en rejse for at finde meningen med livet. Til tider opfattede jeg mig selv som ateist og andre gange som fritæinker. Disse oplevelser fik mig til at tænke over overnaturlige ting, men jeg havde ikke nok forståelse til at fortolke dem. Jeg ville opleve alt livet havde at tilbyde, og på det tidspunkt var min livsfilosofi at leve livet fuldt ud. I de år gik jeg aldrig med ur. Jeg levede i en tidsløs zone af solopgange og solnedgange.

Jeg vendte senere tilbage til Arugam Bugten, hvor jeg spændt tog en stilling som besætningsmedlem ombord på en 27-meter skonnert, der hed "Constellation". Vi sejlede ud fra Sri Lanka midt om natten på vej mod Afrika og 26 dage senere efter mange søeventyr ankom vi til havnen i Port Louis på øen Mauritius.

Tamarin Bugten

Mens jeg var på Mauritius boede jeg i Tamarin Bugten blandt lokale kreolske fiskere og surfere. Hash (marijuana) gav os et fælles bånd og de lukkede mig ind i deres liv og lærte mig at dykke om natten på de ydre rev. Natdykning er en fantastisk oplevelse. Krebsene kommer ud om natten og man kan blænde dem med lommelygten under vandet og bare samle dem op. Fiskene sover om natten og det eneste man behøver at gøre, er at beslutte hvilken slags fisk man ønsker at spide til aftensmad. Det var en fantastisk sport og vi kunne sælges vores fangst til det lokale turisthotel.

En typisk skaldyrsfangst

Efter at have surfet en masse på Tamarin Bugtens hurtige venstrehånds rev i adskillige uger var jeg ved at løbe tør for penge. Så jeg satte kursen mod Sydafrika, hvor jeg fandt et job med at undervise i vindsurfing og vandski. Utroligt nok betalte de mig for det! Jeg surfede på Jeffreys Bugten og Elands Bugten og besøgte nogle af Sydafrikas mest berømte vildtreservater.

Mit ønske var at rejse over land gennem Afrika op til Europa, men mine planer ændrede sig fuldstændigt, da jeg fik besked fra New Zealand om, at min lillebror skulle giftes. Jeg ville være med til hans bryllup, så jeg tog en beslutning om at vende tilbage til New Zealand via Reunion Island, Mauritius og Australien.

Under mit ophold på Reunion Island fandt jeg et fantastisk sted at surfe, der hed St. Leu, hvor jeg havde nogle store bølger helt for mig selv. Derfra tog jeg til Mauritius. Det var marts 1982 og jeg havde næsten rejst i 2 år, hvor jeg ofte sov i et telt på strandene som en nomade. Det var på tide at vende hjem.

Surfing på Mauritius

KAPTITEL 2

HAVHVEPSEN

Alle dagene stod skrevet i din bog

De var formet

Før en eneste af dem var kommet

(Salmernes Bog 139:16)

Da jeg kom tilbage på Mauritius igen, for at være der i et par uger, lejede jeg et hus, genfandt mine kreoler venner og brugte min tid på at surfe og dykke om natten. En aften ugen før jeg skulle afsted til New Zealand, kom en dykkerven hen til mit hus og spurgte mig om jeg ville med ud og dykke. Jeg gik ud på min veranda og kunne se et slemt tordenvejr med lyn rase ude på havet. De hvide elektriske lysglimt fra lynene oplyste den sorte himmel. Jeg vendte mig mod min ven Simon og spurgte, "Er du sikker på, at du vil der ud – har du set stormen?". Jeg var bange for at stormen ville skabe så meget røre i havet, at det ville blive farligt. Men Simon svarede, "Det er okay, vi tager 8 km længere ned af kysten til en meget smuk del af revet og dykker der i aften. Du vil blive overrasket over hvor smukt det er".

Simon

Til sidst fik han mig overtalt. Klokken var omkring 23. Jeg fik fat i alt mit udstyr og hoppede ned i båden og vi tog alle af sted - Simon, en anden lokal dykker, en bådsdreng og mig. Vi roede ned af kysten til det sted, som Simon havde talt om. Vi var omkring 800 meter ude fra øen. Båden lå i den inderste lagune og vi ville dykke der, hvor den ydre del af revet fortsatte stejlt ned i havet. Det var virkelig så smukt, som Simon havde beskrevet det.

Vi hoppede i. Jeg svømmede opad revet og mine to venner svømmede nedad. Normalt holder vi sammen, men af en eller anden grund blev vi adskilt. Jeg ledte efter krebs, da min lommelygte strejfede et sært havvæsen i det mørke vand. Det lignede en blæksprutte. Nysgerrig svømmede jeg tættere på den og rakte hånden ud og tog fat i den. Jeg havde mine dykkerhandsker på og den blev mast mellem mine fingre som en vandmand. Da den flød væk var jeg betaget, da det var en sjovt udseende gople. Den havde, der der lignede en blækspruttes klokkeformede hoved, men dens bagside var kasseformet og havde meget usædvanlige fingerlignende tentakler, der strakte sig ud langt bagved den. Jeg havde aldrig set sådan en gople før, men jeg vendte mig væk fra den og fortsatte med min søgen efter krebs.

Havhveps

Jeg vendte min lommelygte mod revet og fortsatte med at søge efter mit bytte. Pludselig var der noget, der ramte min underarm med hvad der føltes som tusindevis af elektriske volt. Jeg drejede rundt for at se, hvad det var. Jeg havde en kortærmet våddragt på, så den eneste del af min krop, der ikke var dækket, var mine underarme. Noget var gledet forbi mig og havde stukket mig med et utroligt stød. Det var som at stå i vådt cement med bare fødder og lægge hånden på en elektrisk hovedkilde. Jeg

trak mig væk i frygt og lyste desperat med min lommelygte for at se, hvad det var og hvor det var, men jeg kunne ikke se, hvad der havde ramt mig.

Måske var der noget, der havde bidt mig eller måske jeg havde skåret mig på revet. Jeg kiggede ned på min arm for at se om der var noget blod, men der var ingenting, kun dunkende smerte. Jeg gned på det, hvilket viste sig at være det værste jeg kunne have gjort, fordi det gned giften ind i min blodbane. På det tidspunkt var smerten aftaget en smule, så jeg tænkte, "Jeg tager lige en krebs og så svømmer jeg tilbage til båden og spørger drengen, hvad det var". Jeg ville ikke blive paranoid; Jeg vidste som dykker, at det var meget vigtigt ikke at gå i panik.

Så jeg prøvede at få fat i nogle krebs. Jeg dykkede ned og så de samme gopler, som jeg havde set for nogle få minutter siden. To af dem pulserede langsomt og uhyggeligt hen imod mig med deres lange hvirvlende tentakler efter dem. Ud af øjenkrogen så jeg deres tentakler glide forbi min arm. Idet de rørte min arm fik jeg igen et ufatteligt elektrisk stød. Det slog mig næsten ud i vandet. Det gik pludselig op for mig, at det var sådan en, der havde ramt mig første gang.

Jeg vidste fra min erfaring som livredder, at nogle gopler er utroligt giftige. Som barn havde jeg høfeber og havde så svære allergiske reaktioner, at mit ben svulmede op som en ballon, hvis jeg blev stukket af en bi. Nu begyndte jeg at blive nervøs, for jeg havde to forskellige stik fra disse gopler. Jeg brød vandoverfladen, gispede efter luft and løftede mit hoved for at kigge efter båden. Uvejret havde lagt sig, hvilket gjorde alt mørkt. Jeg kunne lige skimte båden længere ude på revet. Jeg lagde min arm om bag min ryg for at få den ud af vandet. Jeg ville ikke have den blev stukket igen. Så begyndte jeg at svømme i retning af revet, mens jeg kæmpede mod angsten. Som jeg svømmede følte jeg noget glide over min ryg og jeg mærkede endnu et kraftigt stød pulser gennem min arm. Da jeg kiggede kunne jeg se tentakler der faldt af. Jeg var blevet stukket en tredje gang!

Jeg puttede min lommelygte tilbage i vandet for at holde øje med revet og til min store skræk faldt lysstrålen ned gennem en stor suppe af disse gopler. Jeg tænkte, "Hvis en af dem rammer mit ansigt, så når jeg ikke tilbage til båden".

Så jeg holdt lommelygten tæt op mod mit ansigt og svømmede alt hvad jeg kunne. Endelig nåede jeg tilbage til båden, hvor jeg desperat spurgte drengen på mit bedste franske og kreolske, hvad de gopler var for nogen. Han vidste det ikke, da han ikke var dykker og han rystede bare på hovedet og pegede på min ven Simon i vandet. Så jeg måtte tilbage i vandet og svømme hen til ham.

Jeg kunne se ham under vandet, så jeg lyste ham i ansigtet med min lygte for at få hans opmærksomhed. Han kom op til overfladen og jeg sagde til ham "Jeg vil op herfra!". Jeg fik hovedet under vand og svømmede tilbage til båden og lige foran mit ansigt var der endnu en gople. Jeg måtte vælge om den skulle ramme enten mit ansigt eller min arm. Så jeg løftede armen og tog imod endnu et smertefuldt stød på min arm og skubbede den væk. Jeg kæmpede mig ud på revet.

Kun en halv meter vand dækkede det faktiske rev. Jeg stod der i mine svømmefødder og kiggede på min arm, der var svulmet op som en ballon og fyldt med skader, der lignede brændvabler. Det var som om jeg havde brændt mig på en ovn lige der hvor tentaklerne havde ramt mig.

Da jeg kiggede på det, kom Simon gående hen over revet i sine svømmefødder. Han havde fuld våddragt på, som de alle havde, fordi de var vokset op i troperne og vandet føltes koldt for dem. Han kiggede på min arm og kiggede så på mig. Han spurgte åndeløst "Hvor mange? Hvor mange gange er du blevet ramt?". Jeg svarede "Fire tror jeg". Han sagde "Usynlig? Var den gennemsigtig?". Jeg svarede, "Ja den var transparent". Simon slog hovedet ned og bandede. Han sagde "Et stik og du er færdig, bare et!". Han pegede sin lygte op mod sit ansigt og jeg kunne se alvoren i hans ansigt. Jeg sagde "Jamen hvorfor har jeg så fire stik på min arm?".

Simon var ved at gå i panik og jeg var jeg også, fordi han havde dykket i så mange år og kendte disse gopler. "Du skal på hospitalet" sagde han. "Kom, kom, hurtigt". Hospitalet var 24 km væk, det var midt om natten og jeg var et godt stykke ude på havet på et rev. Jeg kunne høre ham sige "Afsted" men jeg følte mig lammet, som jeg stod der. Han forsøgte at få mig tilbage i båden. Da han trak mig ind, indså jeg at min højre arm bogstavlig talt var lam og at jeg ikke kunne løfte den ud af vandet. På det

tidspunkt, mens jeg forsøgte at hive min arm op af vandet, svømmede en femte havhveps hen over min arm og stak min allerede vandsirede arm en gang til.

I mit hjertet tænkte jeg, "Hvad har jeg dog gjort for at fortjene det her?". Så fik jeg et flashback af mine synder. Jeg vidste straks, hvad jeg havde gjort galt. Der var mange grunde til, at jeg fortjente det her. Man kan ikke slippe af sted med noget som helst.

Mine to venner løftede båden henover revet med mig i den. Revet skrabede mod bunden af båden. Det var en træbåd og den båd var deres levebrød, så jeg vidste at situationen måtte være alvorlig, når de gjorde det. De løftede båden over i lagunen og svømmede i forsøg på at skubbe båden for at få den i gang. Jeg sagde, "Kom med mig!" men de svarede, "Nej, den er for tung, få den drengen til at sejle dig i land". Så den her dreng skubbede båden til kysten med en pæl.

Træbåd på Mauritius

Jeg havde det, som om jeg brændte. Jeg kunne mærke giften strømme gennem mit blod og ramme noget under min arm. Giften ramte en lymfekirtel. Det blev sværere og sværere at trække vejret ned i min højre lunge. Min højre lunge blev klemmt af min våddragt, så jeg åbnede våddragten med min venstre arm, rullede den af og tog mine bukser på, mens jeg stadig kunne bevæge mig. Min mund var tør og jeg dryppede af sved. Jeg kunne mærke giften sprede sig. Jeg kunne mærke en skarp smerte i min ryg, som om der var nogen, der slog mig i nyrerne. Jeg prøvede på ikke at røre mig og på ikke at gå i panik. Vi var kun halvvejs inde ved bredden og jeg kunne bogstaveligt talt mærke giften pulsere og bevæge sig gennem mit blodomløb.

Indtil den nat vidste jeg ikke i hvilken retning mit blod løb, men jeg skal love for, at jeg blev meget interesseret i det! Giften bedøvede og lammede hele mit højre ben og jeg havde nok fornuft til at forstå, at hvis det kom ned i det ben og derefter tilbage til mit hjerte og min hjerne, så var jeg død. Da jeg kom til bredden blev mit syn uklart. Jeg kunne ikke fokusere. Vi nåede til bredden og da jeg rejste mig op for at komme ud af båden forsvandt mit højre ben under mig. Jeg landede på krebsene på bunden af båden. Drengen stod lidt chokeret og så gav han tegn til, at jeg skulle lægge min arm om hans hals. Det gjorde jeg mens jeg fik fat i min lammede arm med min gode arm og så holdt jeg bare fast. Han slæbte mig ud af båden og op på stranden. Han fik mig helt op til hovedvejen.

Det var omkring midnat nu. Stedet var øde – ingen biler, ingenting. Jeg holdt fast i drengen og spekulerede på, hvordan i alverden jeg skulle komme på hospitalet så sent. Jeg var så svag i mit højre ben, at jeg satte mig ned på asfalten. Drengen prøvede at hjælpe mig, men til sidst pegede han mod havet og sagde "Mine brødre, jeg må hente dem". Jeg sagde, "Nej bliv her og hjælp mig". Jeg vidste de andre sikkert kunne svømme fra revet, fordi havhvepsene var på ydersiden af revet, men han forsvandt og jeg var alene i vejkanten midt om natten. Mit håb forsvandt og jeg lagde mig ned for at hvile mig.

Riviere Noire, hvor båden kom ind og hvor Ian blev efterladt.

KAPITEL 3

TESTEN PÅ UDHOLDENHED

Når mit mod svigter

Så kender du min sti

På vejen, hvor jeg går

Sætter de fælder for mig

Jeg ser til højre og spejder

Men ingen vil kendes ved mig

Jeg har ingen steder at flygte hen

Ingen bekymrer sig om mig

Salmernes Bog 142:4-5

Trætheden overvældede mig, da jeg kiggede op på stjernerne. Jeg var lige ved at lukke øjnene og falde i søvn, da jeg hørte en klar stemme tale til mig, "Ilan hvis du lukker øjnene nu, så vil du aldrig vågne igen". Jeg kiggede rundt og forventede at se en mand, men jeg kunne ingen se. Det gjorde mig forskrækket og fik mig til at vågne op. Jeg tænkte, "Hvad laver jeg? Jeg kan ikke lægge mig til at sove her, jeg må på hospitalet, jeg skal have modgift og hjælp. Hvis jeg lægger mig til at sove her, så vågner jeg nok aldrig op igen".

Så jeg prøvede at komme på benene igen. Jeg var i stand til langsomt at humpe ned af vejen og der fandt jeg et par taxaer, der var parkeret ved en benzintank ved siden af en restaurant. Jeg humpede over til taxaerne og bønfuldt chaufførene om at køre mig til hospitalet. Mændene kiggede på mig og sagde, "Hvor mange penge har du?". Jeg svarede, "Jeg har ingen penge". Jeg indså at det var dumt at indrømme, at jeg ingen penge havde. Jeg kunne have løjet, men jeg gjorde det ikke. Jeg sagde sandheden. Jeg har ingen penge. De tre chaufførere grinede bare, "Du er fuld og skør". De vente sig om, tændte deres cigaretter og gik.

Benzintanken hvor Ian tiggede om hjælp

Så hørte jeg den klare stemme igen, "Ian er du villig til at tigge for dit liv?". Det var jeg helt sikkert! Jeg vidste endda, hvordan jeg skulle gøre det. Jeg havde boet i Sydafrika længe nok til at vide det. Jeg havde set farvede mænd folde deres hænder til en skål, bøje deres hoveder for de hvide og sige "Ja herre". Det var nemt for mig at komme ned på knæ for mit højre ben var allerede lammet og mit venstre var svagt og usikkert. Jeg stod lænet op af bilen, så jeg lod mig bare glide ned på jorden og foldede mine hænder. Jeg sænkede mit hoved for ikke at se på dem, mens jeg bad for mit liv. Jeg græd næsten. Jeg vidste at jeg ikke ville overleve, hvis ikke jeg kom på hospitalet snart. Hvis de mænd ikke havde følt medfølelse og kærlighed for mig i deres hjerter og ikke havde vist mig nåde, så var jeg død foran dem.

Så jeg tiggede for mit liv. Med bøjet hoved kiggede jeg på deres fødder. To af dem gik bare, men jeg kunne se en ung mand flytte sine fødder ubeslutsomt. Det syntes at vare uendeligt lang tid, men så kom han over og samlede mig op. Han sagde ikke noget, men hjalp mig op og fik mig ind i bilen og kørte så afsted. Halvvejs mod hospitalet skiftede han dog mening og ville vide, hvilket hotel jeg boede på. Jeg svarede, at jeg ikke boede på et hotel men i en bungalow ved Tamarin Bugten. Han troede, at jeg havde løjet for ham og blev vred over, at han måske ikke fik nogle penge alligevel. "Hvordan får jeg mine penge?" spurgte han igen. Jeg svarede, "Jeg vil give dig alle de penge jeg har!". Når livet er på spil betyder penge ingenting. Jeg sagde "Jeg vil give dig de penge, som du vil have, hvis du kører mig til hospitalet. Jeg vil give dig alt". Men han troede ikke på mig. Så han skiftede mening og kørte mig til et stort turisthotel. Han sagde, "Jeg smider dig af her, jeg vil ikke køre dig videre". Jeg prøvede at forhandle

med ham, men han lænede sig frem, løste min sele og åbnede døren. "Ud!" krævede han. Men jeg kunne knapt bevæge mig, så han skubbede mig bare ud.

Mine ben sad fast i bildøren, så han løftede dem op og skubbede dem ud, smækkede døren og kørte sin vej. Jeg lå der og tænkte, "Den her verden stinker, jeg har set død, had og vold; dette er Helvede, dette er Helvede på jorden. Det her er en beskidt og syg verden vi lever i". Jeg lå der og havde lyst til at give op. "Hvad er ideen med at forsøge at komme på hospitalet? Hvis det er din tur, så giv slip og dø".

Så dukkede min bedstefar op i mine tanker. Han gennemgik 1. og 2. Verdenskrig. Han havde været ved Gallipoli og kæmpede i Egypten mod Rommel. Jeg huskede det og tænkte at min bedstefar havde overlevet to verdenskrige og nu lå hans barnebarn her og ville give op, fordi han var blevet stukket af fem havhvepse! Så jeg tænkte, "Jeg fortsætter til sidste åndedrag, giv ikke op Ian!". Jeg brugte min eneste fungerende arm til at slæbe mig selv hen mod hotellets indgang. Jeg kunne se, at lyset var tændt. Til min store overraskelse var hotellets vagter ved at gå deres runde og deres lommelygter fangede mig i færd med at hive mig gennem skidtet.

En mand kom løbende. Jeg kiggede op og genkendte ham. Det var en af mine venner, som jeg drak og festede med. Daniel var en sort fyr, en stor og elskelig fyr. Han kom løbende og spurgte, "Hvad er der galt med dig, er du fuld eller skæv, hvad er der galt?". Jeg hev op i trøjen for at vise ham min arm, og han kunne se alle vablerne og at den var opsvulmet. Han løftede mig op i sine arme og løb.

Det var som om en engel havde samlet mig op. Han løb forbi poolen og lagde mig i en stol. Tre meter væk spillede den kinesiske hotelejer mahjong og drak. Alle turisterne var gået i seng og baren var lukket, men de spillede stadig.

Ian og Daniel udenfor hotellet i 1994

Daniel smed mig der og forsvandt ud i mørket igen. Jeg undrede mig over, hvor han forsvandt hen, men indså at en sort mand ikke kunne snakke til en kineser her i landet medmindre han var blevet bedt om at tale. Jeg blev nødt til selv at tale med kineseren. Jeg hev op i ærmet og viste ham min hævede arm. Jeg sagde, "Jeg skal på 'Quatre Bonne'-hospitalet straks, jeg er blevet stukket af fem havhvepse". Jeg brugte endda et par kinesiske ord. De grinede. En af de unge mænd rejste sig og sagde, "Åh hvide knægt, heroin er ikke godt for dig, kun gamle mænd tager opium". Han troede jeg var på stoffer, fordi jeg viste ham min arm og fra den afstand, så det ud som om jeg havde sprøjtet noget ind i armen.

Jeg var ved at bliver frustreret og vred. Jeg sad der for mig selv og prøvede at bevare roen, fordi jeg vidste, at hvis jeg blev ophidset, så ville giften bevæge sig hurtigere. Min højre hånd begyndte at ryste. Det krampede sært mellem mine knoer.

Sammentrækningerne løb op langs min arm og begyndte i ansigtet og mine tænder begyndte at klapre. Snart efter havde jeg kramper i hele kroppen og alle muskler begyndte at trække sig sammen i dødskramper. Jeg var bogstaveligt talt ved at dø for hver sammentrækning, da giften nåede til mine muskler. De kinesiske mænd kom løbende over og prøvede at holde mig. De kunne ikke holde mig. Jeg kastede dem af.

Da jeg holdt op med at ryste krøb en iskold kulde helt ind i marven af mine knogler. Jeg kunne bogstaveligt talt se mørke, der krøb ind i mine knogler. Det var som om, at det var døden, der kom over mig. Jeg vidste min krop var ved at dø for øjnene af mig og jeg frøs helt ufatteligt.

Mændene lagde tæpper over mig i forsøg på at holde mig varm. En af dem prøvede at hælde mælk ned i halsen på mig, fordi han gik ud fra jeg havde slugt noget giftigt. Jeg kunne se en enkelt bil på hotellets parkeringsplads. Jeg vidste hvem bilen tilhørte, da han ofte havde kørt forbi mig og dyttet, når jeg blaffede fra sted til sted. Jeg bønfuldt ham for at få ham til at køre mig på hospitalet, men han svarede, "Nej vi venter på ambulancen, hvide dreng." Jeg var så vred, at jeg havde lyst til at slå ham, men jeg kunne ikke bevæge mine arme. Jeg overvejede om jeg kunne nikke ham en skalle, men indså at den adrenalin, som det ville udløse, ville slå mig ihjel.

Så jeg sad der og tænkte, "Jeg tror ikke, at jeg nogen sinde kommer derhen". Og pludselig kom ambulancen og Daniel dukkede op med en anden sikkerhedsvagt. De tog mig i deres arme og bar mig væk. Jeg forstod at Daniel var gået direkte hen for at ringe til hospitalet.

Tamarin Bay Hotel

Ambulancen kom med udrykning og lyset fra dens lygter fejede hen over parkeringspladsen. Den lavede en U-vending foran hotellet og kørte igen. Ambulanceføreren kom fra et sort hospital, så da han skulle hente en patient foran et kinesiske hotel og der ikke var nogen, så troede han tydeligvist, at han havde fået forkert besked.

Så der var jeg, desperat og halvvejs nede ved porten og jeg kunne se ambulancen forsvinde rundt om hjørnet. Jeg forsøgte at pifte, men min mund var så tør, at jeg ikke kunne få nogen lyd ud. Daniel så hvad jeg prøvede på, så han piftede alt hvad han kunne. Det ramte muren og blev sendt ned af vejen. Ambulanceføreren må have haft

sit vindue rullet ned, for jeg kunne se de røde bremselygter tænde og til min store lettelse bakkede han tilbage. Ambulancen var en gammel Renault 4, hvor forsædet var fjernet og i stedet for et sæde var der en feltbåre. Sådan! Det var ambulancen.

Jeg var ikke bekymret. Jeg var ligeglad med, hvordan jeg kom på hospitalet. Føreren kom ikke engang ud af ambulancen. Han lænede sig bare over, åbenede døren og så lagde Daniel mig på båren. "Hvordan har din mor det? Hvordan går det? Vil du have et tæppe? Hvad er der i vejen med dig?". Han var bare chauffør og kørte afsted. Jeg forsøgte at holde mine øjne åbne, fordi jeg vidste, at jeg blev nødt til at holde mig vågen, indtil jeg havde fået noget modgift. Hvis bare jeg kunne overleve til jeg kom på hospitalet.

KAPITEL 4

FADERVOR

***Vor Fader, du som er i himlene
Helliget blive dit navn
Komme dit rige
Ske din vilje
Som i himlene, således også på jorden
Giv os i dag vort daglige brød
Og forlad os vor skyld
Som vi også forlader vore skyldnere
Og led os ikke ind i fristelse
Men fri os fra det onde
For dit er riget
Magten og æren
I evighed
Amen***

Matthæus 6: 9-13

Vi var halvvejs fremme ved hospitalet og Renaulten klatrede op af en bakke. Mine fødder var oppe i luften og giften i mit blod var begyndt at strømme til min hjerne. Jeg begyndte at se et billede af en lille hvidhåret dreng og senere så jeg en større dreng. Jeg kiggede på billedet og tænkte, "Hold da op han har hvidt hår" og pludselig gik det op for mig, at det var mig selv og at det jeg så, var mit liv der passerede revy. Det var en skræmmende oplevelse at se disse billeder af mit liv foran mig som en video, krystalklart med mine øjne helt åbne. Jeg kiggede og tænkte, "Jeg har hørt om det her og jeg har endda læst om det. Folk fortæller at deres liv passerer revy for deres øjne lige inden de dør".

Jeg sagde til mig selv, "Jeg er for ung til at dø, hvorfor tog jeg med ud for at dykke? Sikke en idiot, jeg skulle være blevet hjemme". Mine tanker svirerede. Jeg vidste, at jeg snart ville dø. Jeg kunne knapt høre mit hjerteslag og jeg lå og tænkte på hvad der

ville ske, hvis jeg døde? Er der noget efter døden? Hvor ville jeg komme hen, hvis jeg døde?

Pludselig så jeg min mor i et klarsyn. Det var som om hun sagde de ord, hun havde sagt for lang tid siden; "Ian, lige meget hvor langt væk fra Gud du er kommet, lige meget hvad du har gjort galt, hvis du kalder på ham fra dit hjerte, så vil han høre dig og tilgive dig".

I mit hjerte tænkte jeg, "Tror jeg på en gud? Skal jeg bede en bøn?". Jeg var jo næsten overbevist ateist. Jeg troede ikke på noget. Alligevel blev jeg konfronteret med dette syn af min mor. Efter jeg vendte tilbage til New Zealand talte jeg med min mor om det. Hun sagde at hun var blevet vækket i de tidlige morgentimer den samme dag. Gud havde vist hende mine blodskudte øjne og sagt til hende, "Din ældste søn Ian er tæt på at dø. Bed for ham nu". Så hun bad for mig i det øjeblik, hvor jeg lå i ambulancen.

Ians mor

Hendes bønner kunne naturligvis ikke redde min sjæl, hun kunne ikke sende mig i Himlen, men jeg vidste i det øjeblik, at jeg måtte bede. Dog vidste jeg ikke hvordan jeg skulle bede og hvem jeg skulle bede til. Hvilken gud skulle jeg bede til? Hvilken gud, Buddha, Kali, Shiva? Der er tusindevis af dem. Alligevel så jeg hverken Buddha eller Krishna eller nogen anden gud eller menneske stå der. Jeg så min mor – og min mor følger Jesus Kristus. Jeg tænkte, "Jeg har ikke bedt i årevis, hvad skal jeg bede for? Hvad beder man om på sådan et tidspunkt? Hvad er bønnen, hvis man er ved at dø? Så huskede jeg pludselig, at min mor havde lært mig Fadervor, da jeg var barn. "Vor Fader, du som er i himlene. Helliget være dit navn, komme dit rige, ske din vilje, som i

himlen, således også på jorden....”. Jeg kendte den som barn og plejede at konkurrerede med mine søskende om, hvem der kunne sige den hurtigst! Det var den eneste bøn jeg kendte. Jeg begyndte at bede bønnen, men jeg kunne ikke huske den. Det var som om at giften, der hurtigt var nået til mit hoved, havde hæmmet min tænkeevne. Den var ved at lukke mine tanker ned. Det var skræmmende. Jeg havde været så afhængig af mit sind og mit intellekt og nu var det ved at dø fra mig. Mentalt blank, nul.

Som jeg lå der, så huskede jeg at min mor plejede at sige, at man ikke beder fra sit hoved, men fra sit hjerte. Så jeg sagde, “Gud jeg vil gerne bede – hjælp mig”. Da jeg sagde det, dukkede Fadervor bogstavelig talt frem fra min indre mand, fra min sjæl. Jeg bad, “Forlad os vor skyld”, jeg fortsatte, “Gud, jeg beder dig tilgive mine synder, men jeg har gjort så meget forkert. Jeg ved, at de var forkerte, min samvittighed fortæller mig, at de er forkerte. Hvis du kan tilgive mig alle mine synder, og jeg ved ikke hvordan du kan gøre det – jeg har ingen anelse om, hvordan du kan tilgive dem, men jeg bønfaller dig, tilgiv mig alle mine synder.” Og jeg mente det. Jeg ville viske tavlen ren, begynde forfra. “Gud tilgiv mig”.

Da jeg bad den del, så fik jeg en anden del af bønnen. “Tilgiv dem der har syndet mod dig”. Jeg forstod, at det betød, at jeg blev nødt til at tilgive dem, der havde gjort mig ondt. Jeg tænkte, “Jamen jeg bærer ikke nag. Der er masser af mennesker, der har snydt mig og dolket mig i ryggen, sagt dårlige ting om mig og gjort frygtelige ting mod mig – jeg tilgiver dem”. Så hørte jeg Guds stemme sige, “Vil du tilgive den indiske mand, der skubbede dig ud af sin taxa og de kinesiske mænd, der ikke ville køre dig på hospitalet?”. Jeg tænkte, “Du laver sjov! Jeg havde andre planer for dem!”. Men der kom ikke mere af bønnen. Jeg vidste at jeg var i knibe. Jeg tænkte, “Okay, jeg tilgiver dem. Hvis du kan tilgive mig, så kan jeg også tilgive dem. Jeg tilgiver dem. Jeg vil aldrig lægge hånd på dem”. Næste del af bønnen kom til mig, “Ske din vilje”. Jeg havde bare levet for mig selv og gjort hvad jeg havde lyst til i 20 år. Jeg sagde, “Gud jeg kender ikke engang din vilje – jeg ved at det ikke er, at gøre onde ting, men jeg aner ikke, hvad din vilje er. Hvis jeg kommer igennem det her, så vil jeg finde ud af, hvad din vilje for mit liv er og gøre det. Jeg vil følge dig helhjertet, hvis jeg kommer igennem det her”.

Jeg forstod det ikke på tidspunktet, men det var min bøn om frelse. Ikke fra mit hoved, men fra mit hjerte, som bad, "Gud tilgiv mig for min ondskab og onde gerninger. Gud rens mig. Jeg tilgiver alle dem, der har gjort mig ondt. Og Jesus Kristus, jeg vil gøre din vilje, din vilje ske. Jeg vil følge dig." Jeg havde bedt Fadervor, den angrende bøn til Gud og den bøn var essentiel i forhold til, hvad der ellers skete med mig.

En utrolig fred kom over mit hjerte. Det føltes som om frygten faldt væk, frygten for hvad der var på vej. Jeg var stadig døende, det vidste jeg, men jeg havde fred med det. Jeg havde sluttet fred med min Skaber. Jeg vidste det, jeg vidste for første gang, at jeg havde rørt Gud og jeg kunne faktisk høre ham. Jeg havde aldrig hørt ham før, men jeg hørte ham tale til mig nu. Ingen andre kunne have fortalt mig om Fadervor.

KAPITEL 5

DEN ENDELIGE BEFRIELSE

Gå gennem den snævre port

For vid er den port og bred er den vej der fører til Helvede

Og der er mange, der går ad den

Hvor snæver er ikke den port

Og hvor trang er ikke den vej, der fører til livet

Og der er få, som finder den

Matthæus 7:13-14

Ambulancen drejede ned af vejen til hospitalet. Endelig var jeg fremme! Chaufføren løftede mig over i en kørestol og kørte mig hen til skadestuen. En eller anden tog mit blodtryk. Som jeg sad der betragtede jeg sygeplejesken, der kiggede på blodtryksmåleren og bankede på det. Jeg tænkte, "Hvad er det her for et hospital?". Det var et gammelt militærhospital fra 2. Verdenskrig. Briterne havde efterladt det og givet det til kreolerne. Det lignede stadig noget fra 1945. Det var beskidt og affældigt og alligevel var jeg der.

Ian uden for hospitalet i 1994

Sygeplejesken slog på måleren igen. Jeg tænkte, "Der er ikke noget galt med maskinen, det er mit hjerte – det pumper ikke." Hun flåede måleren af og rodede i et skab for at finde en nyere blodtryksmåler. Hun fandt en anden og satte den på og begyndte at pumpe. Jeg kunne se, at den næsten ikke registrerede noget. Hun så på mig og så på maskinen. Mine øjne var åbne, men jeg vidste, at hun undrede sig over hvorfor de var det. Med sådan et blodtryk burde mine øjne ikke være åbne. Jeg forsøgte at hænge i. Jeg kæmpede med alt, hvad jeg havde i mig for at overleve.

Ambulanceføreren, der opdagede at situationen var kritisk, flåede måleren af min arm og fik mig videre til lægerne. Der sad to indiske læger og halvsov med hængende hoveder. "Hvad er dit navn, hvor bor du?" spurgte en på fransk. "Hvor gammel er du?". Han var en ung læge og han kiggede ikke engang på mig. Jeg kiggede over på den ældre læge. Han havde lidt grå hår og jeg tænkte, "Han har noget erfaring, han ved måske, hvordan han kan hjælpe mig". Så jeg ventede. Den unge læge stoppede og kiggede op. Jeg gad ikke engang kigge på ham, men ventede på den ældre læge skulle løfte sit hoved. Han kiggede op. Jeg var ikke sikker på om jeg havde styrke nok til at tale. Jeg kiggede ham i øjnene og gav ham det mest alvorlige blik jeg kunne. Jeg hviskede, "Jeg er ved at dø, jeg har brug for modgift lige nu". Han bevægede sig ikke. Jeg flyttede ikke mit blik, han stirrede bare tilbage. Sygeplejesken kom med et stykke papir. Den ældre læge kiggede på det og kiggede på mig og lettet næsten fra jorden. Han så med afsky på den yngre læge, "Din idiot, hvorfor har du ikke tilset den unge mand?". Han hoppede op og skubbede ambulanceføreren væk, greb rullestolen selv og kørte mig hurtigt ned af gangen. Jeg kunne høre en slags forstummet lyd. Jeg kunne høre ham råbe noget, men det var utydeligt for mig.

Lægen løb ind i et rum med flasker og medicinsk udstyr. Kort tid efter var jeg omgivet af sygeplejesker, læger og portører. Endelig skete der noget. En sygeplejeske vendte min arm og satte et drop i. Lægen, der var tæt på mit ansigt, sagde, "Jeg ved ikke om du kan høre mig, men vi forsøger at redde dit liv. Hold dine øjne åbne...kom min ven, kæmp mod giften. Forsøg at holde dig vågen, vi putter druesukker i droppet for at modvirke dehydrering". En sygeplejske stak en nål i min ene arm og en anden sygeplejeske stak i den anden arm. Jeg kunne ikke mærke noget, men jeg kunne se dem gøre det. Lægen sagde, "Modgift til at modarbejde giften" på sit Oxford-engelske.

En anden sygeplejeske knælede ved mine fødder og klaskede til min hånd, så hårdt som hun kunne. Jeg tænkte, "Hvad laver hun?" men jeg var ligeglad, bare stik nålen ind!

En sygeplejeske bag mig fyldte en stor sprøjte, der lignede en hestesprøjte. Hun pressede luften ud af den. Hun forsøgte at stikke den i min arm, men der var ingen årer i overfladen. Så hun løftede min hud op, stak nålen i og begyndte at presse væsken ind. Det fyldte min blodåre som en lille ballon. Jeg kunne se, hvor nervøs hun blev, fordi nålen var inde i åren og det så ud som om den rystede så meget, at den kunne komme til at rive min blodåre op.

Hun lod den nål sidde og tog en anden. Igen blev blodåren stor som en ballon. Hun kiggede på lægen og spurgte ham, "Endnu en?". Lægen nikkede. Så hun forsøgte med endnu en nål. En sygeplejeske forsøgte nu at massere væsken ind, men åren rullede bare væk under hendes tommeltot. Hun kunne ikke få modgiften ind i blodet, det flyttede sig bare ikke.

Mit hjerte pumpede tydeligvis ikke nok blod rundt. Mine årer var kollapsede. Jeg havde studeret veterinærvidenskab, da jeg læste på universitetet, så jeg havde studeret og forstået det basale i fysiologi og anatomi. Jeg forstod, hvad der foregik, men jeg kunne ikke gøre noget ved det. Jeg forstod, at jeg var ved at glide ind i en komatøs tilstand. Jeg var totalt lammet og mit hjerte pumpede næsten ikke. Mens jeg betragtede nålene, følte jeg mig selv glide længere og længere væk. Jeg kunne ikke kommunikere længere, ingenting sige, men jeg kunne stadig høre alt, der blev sagt om og omkring mig.

Jeg havde ingen idé om, at det var en havhveps, der havde stukket mig. Havhvepsen afgiver den næstdødeligste gift i verden. Blot ved at blive stukket en enkelt gang er op til 60 mennesker døde alene i Darwin de sidste 20 år. I seks måneder ud af året sætter man et dødningehoved-flag op på strandene i Darwin for at forhindre, at badegæsterne går i vandet. Jeg havde nok gift i mit system til at dræbe mig fem gange. Normalt dør man inden for 15 minutter efter man er blevet stukket første gang, og jeg havde det ikke bare på en muskel men lige hen over mine årer og blodbane.

Lægen kiggede mig i øjnene og sagde, "Vær ikke bange." Jeg tænkte, "Kammerat, du er mere bange end jeg er". Jeg kunne se paranoiaen i hans øjnene. Jeg blev løftet over i en seng med mit drop. Lægen stod bøjet over mig og duppede mit hoved. Droppet de havde lagt havde tilført min krop væske, så jeg var begyndt at svede på panden. Lægen tørrede sveden væk fra mit ansigt, men han forlod mig et par minutter. Som jeg lå der kunne jeg mærke, hvordan det løb ned i mine øjne og mit syn blev uklart, som hvis jeg havde tårer i øjnene.

"Jeg bliver nødt til at holde mine øjne åbne" sagde jeg til mig selv. Jeg ønskede at lægen ville komme tilbage og tørre mit ansigt, men han vendte ikke tilbage. Jeg forsøgte at tale "doktor kom tilbage", men mine læber ville ikke bevæge sig. Jeg forsøgte at dreje mit hoved, men det ville ikke bevæge sig. Så jeg blinkede væsken væk fra mine øjenlåg. Jeg pressede lidt væske væk, men det var stadig uklart. Jeg blev ved med at knibe mine øjenlåg sammen. Det virkede en smule og pludselig sukkede jeg et suk af lettelse og jeg vidste, at der var sket noget.

KAPITEL 6

MØRKET

Lyset er kommet til verden

Men menneske elskede mørket frem for lyset

Fordi deres gerninger var onde

Johannes 3:19

Mange...skal kastes ud i mørket udenfor

Dér skal være gråd og tænderskæren

Matthæus 8:12

Jeg forstod, at jeg var blevet fri, kampen for at overleve syntes at være overstået. Ingen fortalte mig, hvad der var sket, ingen sagde; "Du er lige død." Jeg vidste det ikke. Jeg vidste bare, at kampen for at holde mine øjne åbne og holde mig i live var ovre.

Jeg vidste, at jeg var kommet et andet sted hen. Det var ikke som at lukke øjnene og falde i søvn. Jeg vidste, at jeg faktisk var kommet et sted hen. De sidste 20 minutter på hospitalet følte jeg, at jeg gled væk, men da jeg lukkede øjnene gled jeg ikke væk. Jeg var bare væk.

Bibelen siger i Prædikerens Bog, at når et menneske dør, så vender dets sjæl tilbage til Gud, der skabte den og at kroppen vender tilbage til det støv, den kom fra. Jeg vidste at min sjæl havde forladt kroppen, og at jeg var kommet et andet sted hen og alligevel forstod jeg ikke, at jeg var død. Det var som om, at jeg var ankommet til et stort bredt sted – som en huleagtig sal af endeløst mørke. Jeg stod oprejst. Det var som om, at jeg var vågnet fra et mareridt i et fremmed hus, og jeg undrede mig over hvor alle andre mennesker var henne. Jeg forsøgte at finde lyskontakten, men jeg kunne ikke finde den. Jeg undrede mig over, hvorfor lægen havde slukket lyset. Jeg forsøgte at røre ved noget og rakte ud efter lampen på væggen, men jeg kunne ikke finde den. Så opdagede jeg, at jeg ikke kunne finde min seng. Jeg bevægede mig rundt, men ude at støde ind i noget. Jeg kunne ikke se min hånd foran mit ansigt, og det var iskoldt. Jeg

forsøgte at orientere mig i de nye omgivelser. Jeg løftede min hånd op til mit ansigt for at finde ud af, hvor meget jeg kunne se. Den gik lige igennem, der hvor mit ansigt skulle have været. Det var en skræmmende oplevelse. I det øjeblik vidste jeg, at jeg var mig selv, Ian McCormack, og at jeg stod der, men uden en fysisk krop.

Jeg havde følelsen af, at jeg havde en krop, men at jeg ikke kunne røre ved den. Jeg var et åndeligt væsen og min fysiske krop var død, men jeg var stadig i live og helt klar over, at jeg havde arme, ben og et hoved, men også at jeg ikke længere kunne røre ved dem. Gud er en ånd, et spirituelt væsen og vi er skabt i hans billede.

“Hvor i alverden er jeg?” tænkte jeg. Som jeg stod der i mørket, følte jeg den mest ufattelige kulde og forfærdelse komme over mig. Måske har du prøvet at gå ned af en tom gade om aftenen, eller måske er du kommet hjem alene og har oplevet at nogen kiggede på dig i mørket. Har du nogensinde oplevet det? Jeg kunne mærke noget ondt bevæge sig tættere på i mørket. Jeg vidste at der var nogen der kiggede på mig. En kølig ondskab syntes at gennemsyre luften omkring mig. Jeg blev langsomt klar over, at der var andre mennesker i samme situation som mig, der bevægede sig rundt omkring mig. Uden at jeg havde sagt noget højt, begyndte de at svare på mine tanker. Fra mørket hørte jeg en stemme skrigte af mig, “Hold så mund!”. I det øjeblik jeg bakkede væk fra den stemme råbte en anden af mig, “Du fortjener at være her!”. Mine arme løftede sig op foran mig for at beskytte mig selv og jeg tænkte, “hvor er jeg?”. En tredje stemme råbte, “Du er i Helvede og hold så mund!”. Jeg var rædselsslagen – bange for at bevæge mig, trække vejret eller tale. Jeg erkendte, at jeg måske fortjente, at være der.

Folk har nogle gange et billede af, at Helvede er en stor fest. Det havde jeg altid selv troet. Jeg troede, at man kunne gøre alt det i Helvede, som man ikke må gøre på jorden. Det er langt fra virkeligheden. Det sted, hvor jeg var endt, var det mest skræmmende sted jeg nogensinde havde oplevet. De mennesker, der var der kunne ikke gøre det, som deres onde hjerter ønskede, de kunne intet gøre. Og ingen praler. Hvem kan du prale til dernede? “Nå ja, jeg voldtog, myrdede og plyndrede”. Der er ikke noget at tale om, når du ved, at dommen er på vej.

Der er intet noget forhold til tid i Helvede. Folk ved ikke, hvad tid det er. De ved ikke om de har været der i ti minutter, ti år eller titusinde år. De havde intet forhold til tiden. Det var et skæmmende sted. Bibelen siger, at der er to riger, Mørkets rige, som Satan hersker over og Lysets rige. Judas' Brev fortæller, at mørket egentlig var beregnet til de engle, der ikke adlød Gud og at det aldrig var tiltænkt mennesker. Og det var det mest skræmmende og mest horrible sted jeg nogensinde har været. Jeg vil aldrig ønske eller håbe for selv mine værste fjender, at de ender i Helvede.

Jeg anede ikke, hvordan jeg skulle komme væk derfra. Hvordan kommer man ud af Helvede? Men jeg havde allerede bedt Fadervor, så jeg undrede mig over hvorfor jeg var endt der, fordi jeg havde jo bedt bønne før jeg døde og havde bedt Gud om at tilgive mig mine synder. Jeg græd og jeg råbte bogstavelig talt til Gud, "Hvorfor er jeg her, jeg bad dig om tilgivelse, hvorfor er jeg her?".

Så skinnede et fantastisk lys på mig og det trak mig bogstavelig talt ud af mørket. Bibelen siger, at et fantastisk lys skinner i mørket, på dem der vandrer i dødens skygge og mørket, og at det guider deres fødder på stier af fred og retfærdighed. Som jeg stod der skar en stråle af lys igennem mørket oppefra og skinnede på mit ansigt. Lyset omsluttede mig og en følelse af vægtløshed overvældede mig. Jeg blev løftet op fra jorden og begyndte at stige op i det skinnede hvide lys, som et støvkorn i en solstråle.

KAPITEL 7

LYSET

Thi Gud, der sagde

“Af mørke skal lys skinne frem”

Han har ladet det skinne i vore hjerter

Til oplysning og til kundskab om Guds herlighed

På Jesu Kristi ansigt

Andet Korintherbrev 4:6

Da jeg kiggede op kunne jeg se, at jeg blev trukket ind i en stor cirkulær åbning langt oven over mig – en tunnel. Jeg havde ikke lyst til at kigge mig tilbage af frygt for at falde tilbage i mørket. Jeg var lykkelig over at være ude af mørket.

Da jeg kom ind i tunnelen kunne jeg se at lyset kom fra tunnelens anden ende. Det var blændende, som kom det fra selve universets centrum, kilden til alt lys og kraft. Lyset var mere lysende end solen, mere strålende end nogen diamant og mere skarpt end en laserstråle. Alligevel kunne jeg godt kigge ind i det. Da jeg kiggede ind i det blev jeg trukket ind i det, som et møl til en flamme. Jeg blev trukket gennem luften i et utroligt tempo hen mod enden af tunnelen – mod lysets kilde.

Mens jeg blev båret gennem luften kunne jeg se bølger af lys, der steg i intensitet, bryde af fra kilden og bølge imod mig gennem tunnelen. Den første bølge afgav en utrolig varme og trøst. Det var som om lyset var et levende lys, der afgav en følelse. Lyset gik igennem mig og fyldte mig med en følelse af kærlighed og accept. Halvvejs gennem tunnelen passerede endnu en bølge af lys igennem mig. Lyset afgav fuldstændig og hel følelse af fred. Jeg havde søgt efter fred i sindet i mange år, men havde kun fundet det i flygtige øjeblikke. I skolen havde jeg læst alt fra Keats til Shakespeare for at opnå fred i sindet. Jeg havde forsøgt med alkohol, uddannelse, sport, forhold til kvinder og stoffer. Jeg havde forsøgt alt jeg kunne komme i tanker om for at finde fred og fylde i mit liv og havde aldrig fundet det. Nu følte jeg en total fred fra top til tå.

Min næste tanke var, "Gad vide hvordan min krop ser ud?". I mørket kunne jeg ikke se noget. Jeg tænkte, "Jeg må kunne se klart i det her lys". Da jeg kiggede til højre kunne jeg til min store overraskelse se lige igennem min hånd og arm. Jeg var gennemsigtig som en sjæl og min krop var fyldt med det samme lys, som det der skinnede på mig fra enden af tunnelen. Det var som om, at jeg var fuld af lys. En tredje bølge tæt på enden af tunnelen var fuldstændig glæde. Det var utroligt spændende. Jeg vidste, at det jeg snart ville se, ville være den mest fantastiske oplevelse i hele mit liv.

Mit sind kunne ikke engang forstå, hvor jeg var på vej hen og mine ord kunne ikke beskrive det jeg så. Jeg kom ud af tunnelen og syntes at stå oprejst foran kilden til lyset og kraften. Hele mit synsfelt var fyldt af dette fantastiske lys. Det var som en hvid ild eller som et bjerg af glimtende diamanter med den mest utrolige glans. Med det samme tænkte jeg, at det var en aura og så som herlighed. Jeg havde set billeder af Jesus med en lille glorie eller en smule lys omkring hans ansigt men denne herlighed var altomfattende, overvældende og indgød ærefrygt.

Jesus døde for at redde os fra Helvede, hvor jeg lige havde været, han opstod fra de døde og steg op til himlen og han er nu placeret ved Guds højre hånd, er herliggjort, omgivet af lys og der er intet mørke i ham. Han er Herlighedens konge, Fredens fyste, Herren og alle herrer og Kongen af alle konger. Jeg så, hvad jeg tror på var, Guds herlighed.

I Det gamle Testamente gik Moses op på Sinai bjerget i 30 dage, hvor han så Guds herlighed. Da han kom ned fra bjerget skinnede hans ansigt så meget med Guds herlighed, at han tog et slør på, så folk ikke ville blive bange. Han havde set Guds lys og herlighed. Paul blev blændet af det herlige lys på vejen til Damaskus, Jesu herlighed. Og nu stod jeg og så på det lys og den herlighed.

Som jeg stod der begyndte der at løbe spørgsmål gennem mit hjerte; "Er dette bare en kraft, som buddhisterne siger, karma eller yin og yang?". Er dette blot en kilde af energi eller står der faktisk nogen derinde?". Jeg satte spørgsmål ved alt.

I det jeg tænkte disse tanker talte en stemme til mig fra lysets centrum. Det var den samme stemme, som jeg havde hørt tidligere på aftenen. Stemme spurgte, "Ilan vil du vende tilbage?". Jeg blev rystet over, at der var nogen inde i lyset og at vedkommende kendte mit navn. Det var som om personen kunne høre mine indre tanker som tale. Jeg tænkte, "Vende tilbage – hvortil?". Da jeg kiggede tilbage kunne jeg se tunnelen, der forsvandt tilbage ned i mørket. Jeg tænkte, at jeg måtte ligge i min hospitalsseng og drømme og jeg lukkede mine øjnene. "Er det her virkeligt, står jeg faktisk her, mig, Ilan, er dette virkeligt?". Så talte Herren igen, "Ønsker du at vende tilbage?". Jeg svarede, "Hvis jeg er ude af min krop, så ved jeg ikke, hvor jeg er og så ønsker jeg at vende tilbage". Svaret var, "Hvis du ønsker at vende tilbage Ilan, så må du se tingene i et nyt lys".

I det øjeblik, hvor jeg hørte "se i et nyt lys" klikkede noget inden i mig. Jeg fik engang et julekort, hvor der stod, "Jesus er lyset over verden" og "Gud er lys og der er intet mørke i ham". Jeg mediterede på de ord dengang. Jeg var lige kommet fra mørket, og der var bestemt intet mørke her. Jeg indså, at lyset kunne komme fra Gud og hvis det gjorde – hvad lavede jeg så her?". Jeg fortjente ikke at være her.

KAPITEL 8

BØLGER AF KÆRLIGHED

Og at kende Kristi kærlighed

Som overgår al erkendelse

For at I kunne fyldes

Indtil hele Guds fylde

Efeserbrevet 3:19

Så det her var altså Gud! Han er lys. Han kendte mit navn og han kendte de hemmelige tanker i mit hjerte og sind. Jeg tænkte, "hvis det her er Gud, så må han kunne se alt jeg har gjort i mit liv". Jeg følte mig totalt udstillet og gennemsigtig foran Gud. Du kan bære en maske over for andre mennesker, men ikke over for Gud. Jeg skammede mig og tænkte, "Det er en fejl og de må have bragt den forkerte person her op. Jeg burde ikke være her. Jeg er ikke et godt menneske. Jeg burde kravle ned under en sten eller drage tilbage til mørket, hvor jeg hører til".

Da jeg langsomt begyndte at bevæge mig baglæns mod tunnelen, udsprang der en bølge af lys fra Gud, der bevægede sig imod mig. Min første tanke var, at dette lys ville kaste mig tilbage i hullet, men til min forbavselse flød en bølge af ubetinget kærlighed hen over mig. Det var det sidste jeg havde forventet. I stedet for at blive dømt blev jeg vasket i ren kærlighed.

Ren, uforfalsket, uhæmmet og ufortjent kærlighed. Det fyldte mig op inde fra og ud og fik mine hænder og krop til at snurre indtil jeg vaklede. Jeg tænkte, "Måske ved Gud ikke noget om alt det, som jeg har gjort forkert", så jeg fortsatte med at fortælle ham om alle de forfærdelige ting, som jeg havde gjort i ly af mørket. Men det var som om han allerede havde tilgivet mig og intensiteten af hans kærlighed bare tog til i styrke. Faktisk viste Gud mig senere, at det var da jeg bad om tilgivelse i ambulancen, at han tilgav mig og vaskede min sjæl ren for ondskab.

Jeg begyndte at græde ukontrolleret mens kærligheden blev stærkere og stærkere. Den var så ren, ægte og betingelsesløs. Jeg havde ikke følt mig elsket i årevis. Den sidste gang jeg huskede, at være elsket var af mine forældre, da jeg var hjemme, men så tog jeg ud i den store verden og fandt ud af, at der ikke er megen kærlighed derude. Jeg havde set ting, som jeg troede var kærlighed, men sex var ikke kærlighed, det brændte bare en op. Lyst var som en rasende ild indeni, en ukontrolleret længsel, der brændte en op inde fra. Denne her kærlighed helede i stedet mit hjerte og jeg begyndte at forstå, at der eksisterer et utroligt håb for menneskeheden i denne kærlighed. Guds nåde gives altid før Guds dom.

Som jeg stod der, stoppede bølgerne af lys og jeg stod omsluttet af rent lys fyldt med kærlighed. Der var en utrolig stilhed. Jeg tænkte ved mig selv, "Jeg er så tæt på, gad vide om jeg kan træde ind i lyset, der omgiver Gud og se på ham ansigt til ansigt. Hvis jeg kan se på ham ansigt til ansigt vil jeg kende sandheden". Jeg var træt af løgne og bedrag. Jeg ville kende sandheden. Jeg havde ledt efter sandheden over alt og ingen syntes at være i stand til at give mig den. Jeg ville tale med hvem som helst, der kunne forklare mig meningen med livet – sandheden – noget måtte være sandheden. Jeg tænkte, at hvis jeg kunne møde Gud ansigt til ansigt, så vil jeg kende sandheden og meningen med livet. Jeg ville aldrig spørge nogen andre om det nogensinde igen. Jeg ville vide det.

Kunne jeg træde ind i lyset? Der var ingen stemme der sagde, at jeg ikke måtte. Så jeg trådte ind i lyset. Da jeg trådte ind var det som om, at jeg var kommet ind bag et slør af svævende flimrende lys, som svævende stjerner eller diamanter med den mest ufattelige udstråling. Som jeg trådte gennem lyset fortsatte det med at hele den dybeste del af mig, det helede min ødelagte indre mand og helede på vidunderlig vis mit bristede hjerte.

Jeg sigtede efter den mest skinnende del af lyset. Midt i lyset stod en mand med blændende hvide klæder, der nåede ned til hans ankler. Jeg kunne se hans bare fødder. Klæderne var ikke lavet af menneskeskabte stoffer, men var som klæder af lys. Da jeg løftede mit blik kunne jeg se brystet af en mand, der stod med sine arme

udstrakte, som for at byde mig velkommen. Jeg kiggede på hans ansigt. Det var så lysende. Det syntes at være ti gange mere lysende end det lys jeg allerede havde set. Det fik solen til at fremstå som gul og bleg. Det var så lysende, at jeg ikke kunne se hans ansigtstræk og som jeg stod der kunne jeg mærke, at lyset udsendte renhed og hellighed. Jeg vidste, at jeg stod i den Almægtige Guds nærvær – ingen anden end Gud kunne se sådan ud. Renheden og helligheden fortsatte med at strømme fra hans ansigt og jeg begyndte at føle renheden og helligheden trænge ind i mig. Jeg ville tættere på for at se hans ansigt. Jeg følte ingen frygt, men snarere total frihed, da jeg bevægede mig frem mod ham. Jeg stod nu kun omkring en halv meter fra ham og jeg forsøgte at kigge ind i lyset, der omgav hans ansigt, men da jeg gjorde det, så flyttede han sig til siden og alt lyset flyttede med ham.

KAPITEL 9

DØREN OG BESLUTNINGEN

Jeg (Jesus) er døren

Den der går ind gennem mig, skal blive frelst;

Han skal gå ind og ud og finde græsgange

Tyven kommer kun

For at stjæle og slagte og ødelægge

Jeg er kommet, for at de skal have liv og have i overflod

Jeg er den gode hyrde

Den gode hyrde sætter sit liv til for fårene

Johannes 10:9-11

Lige bagved Jesus var der en cirkulær åbning, der lignede den tunnel, som jeg havde rejst igennem tidligere. Da jeg kiggede ud af den kunne jeg se en helt ny verden åbne sig op foran mig. Jeg følte, at jeg stod på grænsen til paradiset og at jeg fik et glimt af evigheden.

Det var helt urørt. Foran mig var der grønne marker og enge. Græsset afgav det samme lys og liv, som jeg havde set omkring Gud. Der var ingen sygdom i planterne. Det virkede til at græsset ville rejse sig og komme til live igen, hvis man trådte på det. Jeg kunne gennem engene se en krystallklar flod bugte sig gennem landskabet med træer på hver side. Til højre kunne jeg se bjerge i det fjerne og himlen over dem var blå og klar. Til venstre kunne jeg se grønne bakker og blomster, der funkede i de smukkeste farver. Paradis! Jeg vidste, at jeg var hjemme her. Jeg havde rejst rundt i hele verden og ledt efter paradiset og her var det. Jeg havde det som om, jeg lige var blevet født for første gang. Alt i mig vidste, at jeg var kommet hjem. Foran mig lå evigheden – blot et skridt væk.

Da jeg forsøgte at træde frem og ind i denne nye verden trådte Jesus hen foran dørråbningen. Bibelen siger, at Jesus er døren og at hvis man kommer gennem ham, så vil man gå ind og ud og finde grønne græsgange. Han er døren til livet. Jesus er

vejen, sandheden og livet. Ingen kommer til Faderen uden om ham. Han er den eneste vej. Der er kun en smal passage, der fører til hans rige. Kun få finder den. De fleste finder kun den store brede vej til Helvede.

Jesus stillede mig et spørgsmål, "Ilan, nu hvor du har set dette, ønsker du så at vende tilbage?". Jeg tænkte, "Vende tilbage, nej selvfølgelig ikke, hvorfor skulle jeg vælge at vende tilbage? Hvorfor skulle jeg ønske at vende tilbage til elendighed og had? Nej, jeg har ingen grund til at vende tilbage. Jeg har ingen kone eller børn, ingen der virkelig elsker mig. Du er den første, der nogensinde har elsket mig. Jeg vil blive i dit nærhed for altid. Jeg ønsker at træde ind i paradiset". Men han bevægede sig ikke, så jeg kastede et sidste blik tilbage for at sige, "Farvel onde verden, jeg har gjort mit!"

Da jeg gjorde det, så jeg min mor lige ved tunnelen. Da jeg så hende vidste jeg, at jeg lige havde løjet; der var en person, der havde elsket mig – min kære mor. Hun havde ikke bare elsket mig, men havde også bedt for mig hver eneste dag og hun havde forsøgt at vise mig Gud. I stolthed og arrogance havde jeg hånet hendes tro. Men hun havde ret, der var en Gud, en Himmel og et Helvede. Jeg indså hvor selvisk det ville være, at gå igennem til paradiset og efterlade min mor til at tro, at jeg var endt i Helvede. Hun ville ikke vide, at jeg havde bedt en bøn på mit dødsleje, havde angret mine synder og havde taget imod Jesus som min Herre og Frelser. Hun ville blot have fået et lig hjem i en kiste fra Mauritius.

Så jeg sagde, "Gud, der er kun en person, som jeg vil vende tilbage for og det er min mor. Jeg vil fortælle hende, at det hun tror på er sandt, at der eksisterer en levende Gud, at der findes en Himmel og et Helvede, at der findes en dør og at Jesus Kristus er den dør og at vi kun kan komme i Himlen gennem ham". Så kiggede jeg igen tilbage og så min far bagved min mor, jeg så min bror og søster, mine venner og et væld af mennesker bag dem. Gud viste mig, at der var mange andre mennesker, der heller ikke kendte eller ville komme til at kende sandheden med mindre jeg delte den med dem. Jeg spurgte, "Hvem er alle de mennesker?". Og Gud sagde, "Hvis ikke du vender tilbage, så vil mange af disse mennesker aldrig høre om mig, fordi mange ikke vil sætte deres fødder i en kirke". Jeg svarede, "Jeg elsker ikke de mennesker" men han svarede, "Min søn, jeg elsker dem og ønsker, at de allesammen skal komme til at

kende mig”.

Så sagde Herren, “Hvis du vender tilbage må du se alt i et nyt lys”. Jeg forstod, at jeg måtte se alt med hans øjne, med et blik af kærlighed og tilgivelse. Jeg måtte se verden, som han så den – gennem evighedens øjne. “Gud, hvordan vender jeg tilbage?”. Jeg spurgte, “Skal jeg gennem mørket for at komme tilbage i min krop? Hvordan kommer jeg tilbage? Jeg ved slet ikke hvordan jeg kom hertil”. Han sagde, “Ia, læg dit hoved på skrå...og føl nu væsken løbe væk fra dine øjne... åbn nu dine øjne og se”.

KAPITEL 10

DA JEG KOM TILBAGE

For du har reddet mit liv fra døden

Og min fod fra at snuble

Så jeg kan vandre for Guds ansigt

I livets lys

Salmernes Bog 56:14

I samme øjeblik var jeg tilbage i min krop. Mit hoved lå på skrå og mit ene øje var åbent. Jeg stirrede på en ung indisk læge, der havde min højre fod i sin hånd, mens han prikkede et skarpt instrument ind i bunden af min fod. Han ledte efter tegn på liv. Han anede ikke, at jeg nu var i live og at jeg kiggede på ham. Jeg undrede mig over, hvad han dog foretog sig, da tåren faldt; "Han tror jeg er død!". På samme tid stoppede lægen op og kiggede i retning af mit ansigt. Da vores øjne mødtes gled et udtryk af frygt over hans ansigt, som om han havde set et spøgelse. Blodet løb væk fra hans ansigt og han blev hvid som et lagen. Han lettede næsten fra jorden.

Rystet bad jeg Gud om at give mig styrken til at dreje mit hoved til venstre og kigge ud til den anden side. Da jeg langsomt drejede mit hoved til venstre, så jeg sygeplejesker og portører i døråbningen, som stirrede på mig i forundring og frygt. Ingen sagde et ord. Jeg havde åbenbart været død i 15 til 20 minutter og var ved at blive gjort klar til lighuset. Jeg følte mig svag og lukkede mine øjne, men åbnede dem hurtigt igen for at se om jeg stadig var i min krop. Jeg var usikker på om jeg ville forsvinde igen.

Jeg var stadig lammet og jeg bad Gud om at hjælpe mig. Da jeg bad følte jeg en snurrende fornemmelse i mine ben efterfulgt af en lindrende varme. Jeg fortsatte med at bede og lægen stod bare og rystede på hovedet. Varmen bredte sig gennem min krop og arme. Gud var ved at helbrede mig! Jeg var så træt, så jeg lukkede mine øjne igen og faldt i søvn.

Jeg vågnede ikke igen før næste eftermiddag. Da jeg vågnede, så jeg min ven Simon, der stod uden for min hospitalsstue og kiggede ind af vinduet. Han så bleg ud og rystede på hovedet. Han kunne ikke forstå, at jeg var i live. Han havde fulgt mit spor til hospitalet og havde taget en af mine venner fra New Zealand med. "Du har vist haft en ret hård nat, hvad?" spurgte min ven. "Ja kammerat" svarede jeg. "Jeg ved ikke rigtig hvad der skete". Jeg ville ikke sige, "Faktisk døde jeg!". Jeg forsøgte stadig at acceptere og forstå, hvad der var sket og jeg ville ikke have dem til at sige, "Afsted til gummicellen med dig – du har taget så mange stoffer, at det kommer ud af ørerne på dig!".

"Det her sted lugter som et lokum" sagde de. "Vi får dig ud her fra. Vi ser efter dig". Jeg forsøgte at gøre modstan, for jeg ville blive på hospitalet, men de kravlede ind af vinduet, samlede mig op, løftede mig op på deres skuldre og bar mig ud der fra. Lægen forsøgte fysisk at tilbageholde dem, men de skubbede ham bare væk. Der holdt en taxa og ventede uden for. Simon ville ikke sætte sig ind i taxaen sammen med mig, fordi han stadig troede, at jeg var et spøgelse. De tog mig med hjem til min hytte på stranden og lagde mig i seng. Derefter gik de ind i stuen og festede.

Hospitalsvinduet

Jeg var udmattet og sulten. Jeg faldt i søvn og vågnede rystende og svedende op midt om natten. Mit hjerte var fyldt med angst. Jeg lå og kiggede ind i væggen. Jeg rullede om på den anden side for at se, hvad der skræmte mig. Gennem mit myggenet og ståltremmerne på vinduet kunne jeg se syv eller otte par øjne kigge på mig. Der var en

rød glød i dem. I stedet for en rund pupil, så havde de aflange pupiller, som katte. De syntes at være halvt menneskelige, halvt dyriske. Jeg tænkte, "Hvad i alverden er de?" De kiggede mig i øjnene og jeg kiggede ind i deres og så hørte jeg en hvisken, "Du er vores og vi kommer tilbage". "Nej I gør ej!" græd jeg. Jeg greb min lommelygte og lyste på dem. Der var ingenting, men jeg vidste, at jeg havde set dem!

Jeg spekulerede på, om jeg var ved at blive vanvittig. Jeg følte mig mentalt ustabil. Jeg måtte berolige mig selv og overbevise mig selv om, at jeg ikke var ved at blive skør. Jeg havde været gennem meget i det forgangne døgn. Så jeg sagde, "Gud hvad foregår der?". Bid for bid tog han mig med igennem alt, som jeg havde oplevet. Det var som om han så ind i mit sind. Til slut spurgte jeg ham, "Hvad er det, der vil angribe mig?". Han svarede, "Ian, husk Fadervor". Jeg forsøgte at huske den med min hukommelse men kunne ikke. Så kom alle ordene fra mit hjerte helt frem til "Fri os fra den onde". Jeg bad dette med et oprigtigt hjerte. Så sagde Gud, "Sluk lyset Ian". Jeg samlede alt mit mod og slukkede lyset. Jeg sad på min seng med lommelygten tændt. Jeg følte mig som en Jedi kriger fra Star Wars! Jeg tænkte, "Hvis ikke jeg slukker lommelygten, så kommer jeg til at sove med lyset tændt resten af livet". Jeg slukkede lygten. Der skete ingenting. Bønnen havde virket. Jeg lagde mig ned og faldt i søvn.

KAPITEL 11

AT SE I ET NYT LYS

Vær vågne

Stå fast i troen

Vær modige

Vær stærke

Første Korintherbrev 16:13

Jeg stod op næste morgen og lavede morgenmad. Mine venner kom ind efter at have været ude at surfe og talte med mig. Jeg opdagede, at det de sagde ikke var det, som de faktisk mente. Det forvirrede mig. Det var som at høre to forskellige beskeder på en gang. Jeg kunne se gennem deres masker. For første gang i mit liv begyndte jeg at se ting i et nyt lys. Jeg kunne se at hensigten i deres hjerter var det modsatte af, hvad der kom ud af deres munde. Det skræmte mig, fordi jeg ikke vidste, hvordan jeg skulle reagere på denne nye forståelse. Så jeg fortrak mig til mit soveværelse og blev der.

Den nat vågnede jeg igen badet i koldsved. Der var noget i nærheden, der gjorde mig bange. Jeg drejede mit hoved for at se og til min store rædsel var de dæmoner, som jeg havde set natten før, inde i mit soveværelse og de kiggede på mig gennem mit myggenet. De kunne dog ikke komme nærmere. De intimiderede mig, men kunne ikke få fat på mig. I mit hjerte havde jeg en dyb fred. Jeg vidste, at jeg havde set Guds lys og at det lys nu var i mig. Ligegyldigt hvor små flammerne end var, så var lyset i mig og de kunne ikke komme ind. Men de forsøgte sandelig at skræmme mig og få mig tilbage.

Jeg greb min lommelygte igen. Denne gang var jeg bange for at stå ud af sengen og tænde for lyset, fordi de var i rummet. Jeg vidste ikke, hvilken magt de havde. Jeg lyste vildt rundt i rummet, hoppede ud af sengen og slog til lyskontakten. Med lyset tændt

faldt jeg på knæ. Jeg kæmpede igen med mit sind i forsøg på at bevare fatningen. Jeg bad Fadervor igen og gik i seng igen.

Der var to nætter tilbage inden jeg skulle flyve fra Mauritius til New Zealand. Den næste nat blev jeg vækket af at det bankede på mit vindue. Det var en pige, der sagde, "Ian, jeg vil tale med dig, luk mig ind". Eftersom jeg kendte pigen tænkte jeg ikke videre over det. Halvt i søvne gik jeg hen og låste døren op. I det øjeblik jeg åbnede døren greb hun fat i den og jeg lagde mærke til hendes øjne. Jeg kunne se den samme røde glød i hendes øjne, som jeg havde set i de øjnene, der havde hjemsøgt mig de sidste par nætter. Hun begyndte at tale på perfekt engelsk. Hun var kreoler og havde aldrig talt perfekt engelsk før. Hun sagde nu med en mandestemme, "Du kommer med os i aften, Ian. Vi vil tage dig med et sted hen." Så hørte jeg andre fodtrin. Jeg forsøgte at trække døren i men det var som om, at pigen havde fået overnaturlige kræfter og jeg kunne ikke lukke den igen. Ud af mit hjerte kom ordene, "I Jesu navn,- forsvind!". Hun blev slynget baglæns, som om hun var blevet slået hårdt i brystet. Mens jeg så hvordan hun sprang op igen smækkede jeg døren i og låste den. Jeg var rystet, men i sikkerhed for nu.

Endelig var det sidste nat og jeg havde pakket og var klar til at tage afsted. Der skulle komme en taxa efter mig klokken 5 om morgenen. Jeg lagde mig til at sove, men blev vækket ved, at nogen kastede sten på mit vindue. Det var den samme pige igen. Jeg var forberedt og havde låst alle døre, men havde ladet et lille vindue være åbent. Jeg tænkte, "uanset hvad disse væsner er, så er de ude på at slå mig ihjel og de bruger mennesker for at gøre det!". Jeg var ved at springe op for at lukke vinduet, da en stor sort arm kom gennem vinduet og vippede haspen af. Pigen sagde blidt, "Ian vi vil tale med dig. Kom ud". Jeg lod som om jeg sov og stenene fløj mod vinduet igen. Denne gang råbte hun højere, "Ian kom ud". Derefter kom der større sten gennem vinduet og nu var hun vred, "Ian, kom så ud!".

Jeg vendte mig pludseligt og så et spyd komme imod mig gennem det åbne vindue. Jeg greb min lommelygte. "Den bedste form for forsvar er et angreb" tænkte jeg og lyste ind i øjnene på den, der havde fat i spyddet. Der var den samme røde glød igen! Jeg sprang op og skreg alt hvad jeg kunne, greb spyddet og skubbede det tilbage mod

ham, så han løsnede grebbet. Jeg smed det ud af vinduet og lukkede vinduet. Jeg lyste straks på tre mænd og en kvinde med lommelygten. De luskede væk som hunde der skulle stenes. Det overraskede mig, hvor bange de var for lyset.

Husets bagerste værelse, hvor Ian sov

Jeg var så rystet, at jeg blev oppe resten af natten og ventede på at taxaen skulle komme. Men den kom aldrig. Jeg vækkede mine surfer-venner og spurgte om de ville finde en taxa for mig. De fandt taxaen ødelagt. Nogen havde stukket stål rør gennem dens køler om natten. Det var den eneste taxa i byen og min ven måtte derfor gå hen til den næste by for at få fat i en taxa der. Da han kom tilbage var der en gruppe kreolere uden for mit hus med kæppe og taxachaufføren turde ikke køre forbi dem. Jeg havde tilsyneladende skabt lidt af en sensation med min mirakuløse bedring. Byens folk vidste jeg burde være død og da de var et overtroisk folk, så troede de, at jeg var et spøgelse eller noget, der var værre, men jeg undveg mine modstandere og kom frem til lufthavnen og ombord på mit fly til New Zealand via Australien.

I Perth fik jeg kontakt til min yngre bror, som boede der. Jeg forsøgte at fortælle ham om, hvad jeg havde set. Han var chokeret og kunne ikke tro det. Jeg sov på hans værelse den nat, da han var taget af sted til New Zealand, og om natten vågnede jeg ved, at to dæmoner med hvide øjne angreb mig. Jeg stormede ud af værelset og så en lille buddha-figur sidde ved pejsen. Da jeg så den talte Gud til mig og forklarede, at dæmonerne var kommet ud af denne afgud. Jeg var forbløffet. Nu forstod jeg, at det jeg havde oplevet i Columbo var dæmonisk. Jeg besluttede at forkorte min tur i Australien og vende tilbage til New Zealand med det samme.

Da flyet var ved at lande i Auckland, New Zealand, spurgte jeg Herren, "Hvad er der sket med mig?". Jeg havde min walkman på, der spillede 'Men at Work'. En stemme talte henover lyden fra min walkman og sagde, "Ian, du er en genfødt kristen." Jeg tog min walkman af og kiggede rundt for at sikre at det ikke var nogen på flyet, der havde sagt det. Så rakte jeg ned i min taske efter mine solbriller. Jeg tog dem på og da jeg nu var lidt afsondret fra omverdenen flippede jeg hurtigt ud. Kristen! Er det hvad det her var? Hvem ville dog være kristen? Det var ikke gået op for mig endnu, at det var det, jeg var blevet.

Mine forældre hentede mig i lufthavnen. Derhjemme havde min mor ladet mit værelse stå med mine surfer-plakater fuldstændigt, som det havde set ud to år tidligere. Det var som at gå ind i en tidslomme. Jeg var kommet hjem til et tilflugtssted. Jeg gik i seng og blev vækket ved at noget rystede mig. Nu vidste jeg efterhånden, hvordan jeg kom af med dæmoner ved at bruge Jesu navn og Fadervor. De var nødt til at forsvinde, men hvad lavede de på mit værelse og i mit hjem? Jeg blev rasende. Jeg stod op og besluttede at give dem en verbal lussing. Så jeg gik til den! Jeg vækkende mine forældre, men jeg gik til den! Jeg satte mig på sengen og sagde, "Gud, - jeg er træt af de her væsner, der generer mig midt om natten. Hvad skal jeg gøre for at komme af med dem?". Han svarede, "Læs Bibelen". Jeg sagde, "Det næste bliver, at du beder mig om at gå i kirke! Jeg har ikke en Bibel". "Din far har en – bed ham om den".

Så det gjorde jeg. Jeg begyndte at læse fra begyndelsen fra Første Mosebog; "I begyndelse skabte Gud himlen og jorden. Jorden var dengang tomhed og øde, der var mørke over urdybet og Guds ånd svævede over vandene. Gud sagde "Der skal være lys!". Og der blev lys. Gud så, at lyset var godt, og Gud skilte lyset fra mørket". Jeg græd da jeg læste det. På universitetet havde jeg læst alle slags bøger men jeg havde aldrig kigget på den bog, der kunne fortælle mig sandheden. De næste seks uger læste jeg fra Første Mosebog til Johannes' Åbenbaring. Alt det jeg havde set i Himlen stod beskrevet i denne bog!

I Åbenbaringens første kapitel læste jeg om Jesus, klædt i hvide klæder, hans ansigt, der skinnede som solen, med syv stjerner i sin hånd, Alfa og Omega, begyndelsen og enden. Jeg læste i Johannesevangeliet 8:12, Jesus sagde at han var verdens lys og at

dem, der kommer til ham ikke skal vandre i mørket længere, men at de skal få livets lys. Jeg læste om at blive genfødt i Helligånden i tredje kapitel af Johannesevangeliet. Jeg læste at ved at indrømme mine synder over for Gud, så havde han tilgivet mig og havde renset mig for al min uretfærdighed. Jeg læste om den nye himmel og jord, hvor der ikke vil være nogen smerte eller gråd. Jeg lærte, at når en dæmon bliver smidt ud af nogen, så forsøger den at komme tilbage til sit hvilested. Jeg lærte at Jesus havde givet mig autoritet over de dæmoner, som jeg havde mødt og at dæmoner kunne bo i afgudsbilleder. Bibelen indgød ærefrygt i mig eftersom jeg aldrig havde indset, at den sandhed, der står skrevet på dens sider, er helt vitalt for livet*.

Siden denne oplevelse i 1982 har jeg fulgt Jesus Kristus, min Herre og Frelser. Først tilbragte jeg noget tid på min søsters mælkeproduktion på New Zealand for at få styr på mit liv. Midt i 1983 meldte jeg mig til YWAM (Ungdom med en mission) og sejlede med dem rundt på Stillehavsøerne og fortalte folk om Guds kærlighed. Derefter tog jeg til Sydøstasien og missionerede blandt stammefolk i Malaysia. I tre år arbejdede jeg i junglen ved Sarawak og fastlandets halvø. Det var der jeg mødte min kone Jane.

Siden da har jeg arbejdet både i kirken (jeg er nu ordineret præst) og som omrejsende taler. Jeg har rejst til mange lande rundt omkring i verden, hvor jeg har delt mit vidnesbyrd. Min kone Jane og jeg har fået tre smukke børn, Lisa, Michael and Sarah. Vores ønske er at blive ved med at dele den gode nyhed om Guds ubetingede kærlighed og nåde og det han har givet os ved Jesu død på korset som tilgivelse for vores synder, med alle vi møder.

Ian, Jane, Lisa, Michael and Sarah

* Se noter for referencer til skriftsteder i Bibelen.

KAPITEL 12

HVAD NU MED DIG?

*For således elskede Gud verden
At han gav sin enbårne søn
For at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes
Men have evigt liv*

*For Gud sendte ikke sin søn til verden
For at dømme verden
Men for at verden skal frelses ved ham*

*Den der tror på ham dømmes ikke
Den der ikke tror er allerede dømt
Fordi han ikke har troet på Guds enbårne søns navn*

Joh 3:16-18 (Budskabet)

Gud kærlighed til os er overvældende og åbenlys. Han sendte sin egen søn, Jesus, for at dø i vores sted, for at betale prisen for vores synder. Bibelen siger, at straffen for vores synder er døden og at ingen af os er uden synd, men at Guds gave er evigt liv gennem Jesus Kristus (Paulus' Brev til Romerne 5:8–11). Vælg livet!

Hvis denne bog har udfordret dig til at overveje, hvad du vil svare til Guds tilbud om liv, så kan det være nyttigt for dig, at bede en bøn som Ian gjorde.

- ◆ Bed ham tilgive dig alle dine synder
- ◆ Tilgiv dem i dit liv, der har gjort dig uret
- ◆ Bed Gud om at være Herre over dit liv og forpligt dig til at følge og tjene ham

Hvis du har besluttet at følge Jesus, så er det vigtigt at finde nogle mennesker af samme overbevisning, der kan opmuntre dig og hjælpe dig med at vokse i din tro. Få

dig en bibel og begynd at læse i den – det er måske nemmest at begynde med Johannesevangeliet (du finder det ved at kigge i indholdsfortegnelsen i starten af Bibelen).

Vores bøn for dig er at Kristus vil leve i dig, når du åbner døren og inviterer ham inden for. Og at du med fødderne godt plantet i kærlighed, sammen med alle kristne, bliver i stand til at modtage den dybe kærlighed, der findes i Kristus. Ræk ud og oplev bredden, undsøg dens længde og dybde! Lev livet fyldt med Guds fylde!
(Paulus' brev til Efeserne 3 – Budskabet)

NOTER

IAN'S HJEMMESIDE

For at finde mere information om Ian hans nuværende aktiviteter, så kan du besøge hans hjemmeside her: www.aglimpseofeternity.org

HAVHVEPSEN

Du kan finde mere information om havhvepsen på disse hjemmesider:

www.pharmacology.unimelb.edu.au/pharmwww/avruweb/jellyfi.htm#jellyfish

http://animaldiversity.ummz.umich.edu/accounts/chironex/c._fleckeri.html

http://www.usyd.edu.au/su/anaes/marine_enven.html

BIBELSKE SKRIFTSTEDER

- **Død og fordømmelse**; Matt 25:31-46, Rom 2:6-11, Rom 14:7-12, 1 Kor 15:35-44, 2 Tim 4:1, Heb 9:27, Åb 20:11-15
- **Jesu død for vores synder**; Joh 11:25-26, Rom 6:9-11, Rom 8:10-11; 31-35, Kol 2:13-14, 1 Thess 5:10, 1 Pet 1:3-4
- **Jesus – Guds herliggjorte søn**; Ez 1:26-28, Luk 9:29, Joh 20:19, ApG 7:55-56; ApG 9:3-5, 1 Thess 4:14, Åb 1:13-16,
- **Mørke og lys**; Es 42:6, Matt 8:12; 22:13, Luk 2:32, Joh 1:4-9; 8:12, ApG 13:8-11, Rom 13:12, 2 Kor 4:6, Ef 5:8-14, 1 Joh 1:5; 2:8-11, Åb 21:23
- **Evigt liv**; Sal 145:13, Præd 12:5, Es 51:11; 60:19-20, Jer 31:3, Mark 3:29, Luk 16:9, Joh 3:15; 4:36, Rom 1:20, Ef 3:10,11, 2 Thess 2:16, 2 Tim 2:10, Heb 5:9; 9:15, 1 Pet 5:10, 2 Pet 1:11, Jud 21, Åb 14:6,
- **Himlen og helvede**; Matt 5:11-12; 8:12; 10:15; 18:10; 22:15; 23:15, 34-37, Luk 10:20; 15:7; 16:25; 20:36; 23:43, Joh 14:2, Rom 8:17, 1 Kor 15:42-51, 2 Kor 12:2-4, 2 Thess 1:9, Jud 6, Heb 9:12; 12:22-23, 1 Pet 1:4, 2 Pet 1:10-11; 2:4; 3:13, Åb 7:15; 14:13; 21:2-4, 10-27; 22:3-5,15
- **Guds kærlighed**; Sal 103:4, Sal 36:7, Matt 18:10, Joh 15:13, Rom 5:5-8, Gal 2:20, Ef 2:4-5; 3:19, 2 Thess 2:16, Tit 3:4

- **Dæmoner;** Matt 8:29; 10:1; 12:24-30, Mark 1:23-24, 5:8-9, Luk 8:29; 10:17-18, 1 Kor 10:20, 1 Tim 4:1

YDERLIGERE BIBELSKE OVERENSSTEMMELSER af Dr. RICHARD KENT

Det er et spørgsmål om bibelsk sandhed at vores sjæl forlader kroppen, når vi dør.

Det mest berømte eksempel på dette findes i Joh 19:30, 'Jesus sagde

"Det er fuldbragt" og han bøjede hovedet og opgav ånden'. Der er ingen tvivl om at Jesus døde, som det er beskrevet i Joh 19:33. Vi får at vide, at Jesus prædikede "levende i Ånden" til dem, der druknede i Syndfloden (1 Peter 3;19).

Derudover forekommer det mig sandsynligt, at Paul havde en nærdødsoplevelse.

En oplevelse efter han havde efter, at han blev stenet af jøderne fra Antiokia og Ikonion (ApG14:19). Jøderne var meget vrede på Paul, fordi han forlod Sanhedrinet (en jødisk retsforsamling) for at følge Jesus. Det er helt sikkert, at de slog Paul ihjel, da det var et uundgåeligt udfald af en stening. Paul beskriver sin egen nærdødsoplevelse som at blive "revet op i den tredje himmel".(2 Kor 12:2).

Endelig har Dr. Luke beskrevet hvordan en 12-årig piges sjæl vendte tilbage til kroppen, hvorefter hun kom til live igen. Jesus blev hidkaldt for at se til Jairus' datter, der var død, med det ønske, at han skulle genoplive pigen. Historien er beskrevet i Luk 8:53-55: 'De lo af ham, for de vidste, at hun var død; men han tog hendes hånd og råbte; "Pige rejs dig op!". Da vendte hendes ånd tilbage, og hun stod straks op". Den krystalklare lære her er, at den lille pige kom til live igen i det øjeblik hendes sjæl kom tilbage til kroppen. Jeg tror på, at dette er en bibelsk forklaring på Ian McCormacks oplevelse, hvis sjæl også vendte tilbage til hans krop efter han døde.